

BG

BG

BG

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

Брюксел, 28.2.2011
COM(2011) 84 окончателен

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТА

**за изпълнението и прилагането на някои разпоредби на Директива 2008/94/ЕО
относно закрилата на работниците и служителите в случай на
неплатежоспособност на техния работодател**

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТА

за изпълнението и прилагането на някои разпоредби на Директива 2008/94/ЕО относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател

1. ВЪВЕДЕНИЕ

Директива 2008/94/ЕО¹ (наричана по-долу „директивата“) кодифицира Директива 80/987/ЕИО на Съвета², последно изменена с Директива 2002/74/ЕО³.

Директивата има за цел да се осигури закрила на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател, по-специално с цел гарантиране изплащането на дължимите суми по техни вземания. За тази цел държавите-членки трябва да създадат орган, който да гарантира изплащането на тези суми.

Член 15 от директивата изисква Комисията да представи на Европейския парламент и на Съвета доклад за изпълнението и прилагането на членове 1—4, 9 и 10, член 11, втора алинея, член 12, буква в) и членове 13 и 14 в държавите-членки.

При подготовката на настоящия доклад Комисията възложи извършването на проучване от независими експерти, изпрати въпросник на държавите-членки и европейските социални партньори и ги покани да коментират резултатите от проучването.

2. ОБХВАТ И ОПРЕДЕЛЕНИЯ (ЧЛЕНОВЕ 1, 2 и 13)

2.1. Работници и служители, обект на закрила

Освен изключенията, посочени по-долу, директивата се прилага за всички лица, считани за работници и служители съгласно националното законодателство. Комисията отбелязва, че в Чешката република работниците и служителите, които работят по договор за изпълнение на възложена работа, са изключени от обхвата на закрилата, предвидена в директивата. Комисията

¹ Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 г. относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател. ОВ L 283, 28.10.2008 г., стр. 36.

² Директива 80/987/ЕИО на Съвета от 20 октомври 1980 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател ОВ L 283, 28.10.1980 г., стр. 23.

³ Директива 2002/74/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 г. за изменение на Директива 80/987/ЕИО на Съвета за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател. ОВ L 270, 8.10.2002 г., стр. 10.

допълнително ще проучи въпроса дали тези лица не се считат за работници или служители съгласно чешкото трудово право, тъй като това изключване би могло да представлява нарушение на директивата.

В директивата изрично е предвидено задължение за държавите-членки да бъдат обхванати работниците на непълно работно време, работниците на срочен трудов договор и работниците с временно трудово правоотношение (член 2, параграф 2). Според информацията, с която разполага Комисията, всички държави-членки са се съобразили с това изискване.

Директивата забранява на държавите-членки да въвеждат условие за минимална продължителност на трудовото правоотношение като предпоставка за придобиване от работниците на право на предвидената в нея закрила (член 2, параграф 3). Комисията отбелязва, че в Кипър законодателството изисква работникът да е работил при същия работодател най-малко 26 седмици без прекъсване преди датата на неплатежоспособност на работодателя, за да има право на плащания. Това, по мнение на Комисията, би могло да съставлява нарушение на директивата.

По изключение, държавите-членки могат да изключат някои категории работници и служители:

а) при условие че други съществуващи форми на гаранция дават на засегнатите лица закрила, съответстваща на тази, която се осигурява от директивата (член 1, параграф 2). Три държави-членки са се възползвали от тази възможност. В Белгия работниците и чираците в предприятията, които са членове на няколко съвместни комитети или подкомитети, са изключени от закрилата, предоставяна от общия фонд за гарантиране, но се ползват от закрилата на отраслови фондове, създадени по силата на колективен трудов договор. В Кипър са изключени чуждестранните екипажи от търговската флота. В Обединеното кралство са изключени моряците от търговската флота, *merchant seamen are excluded*. Комисията счита, че „правото на задържане на морския товар“⁴, което изглежда е основната защита на морските лица в тези две държави-членки в случай на неплатежоспособност на работодателя, не винаги може да предложи степен на защита, равностойна на тази на гарантиращата институция, тъй като стойността на кораба в някои случаи може да не покрие минималния размер на дължимите вземания, предвидени по силата на директивата.

б) домашните прислужници, наети от физическо лице и рибарите, наети по договор на кораб, чието заплащане изцяло или частично е функция от печалбата на кораба, при условие че такива изключения вече са съществували в националното законодателство към момента на влизане в сила на Директива 2002/74/ЕО във въпросната държава-членка (член 1, параграф 3). Комисията отбелязва, че посочената категория рибари са изключени в Гърция, Италия, Малта и Обединеното кралство; домашните помощници са изключени в Испания, Франция, Малта, Нидерландия и Полша.

⁴

Правото на задържане на морския товар на кораб отдава предимство на някои вземания (включително такива, свързани с неизплатени заплати) пред вписаните ипотeki и залози. (Международна конвенция за морските залози и ипотeki от 1993 г.).

2.2. Засегнати работодатели

Директивата се прилага за всички работодатели, според определението в националното законодателство, които са в състояние на неплатежоспособност. Директивата не предвижда възможност за изключване на която и да било категория работодатели.

Работодателят се счита в състояние на неплатежоспособност (чл. 2, параграф 1), ако:

- е поискано започване на колективна процедура, основана на неплатежоспособността на работодателя, както е предвидено в националното законодателство, която включва частично или цялостно отнемане на активите на работодателя и определяне на ликвидатор (или лице, изпълняващо подобна задача);
- компетентният орган е взел решение за откриване на производството (или е установил, че дейността на работодателя е окончателно прекратена и наличното му имущество е недостатъчно, за да се обоснове откриването на процедурата).

Комисията отбелязва, че Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета⁵ се прилага за общите производства по несъстоятелност, които налагат частичното или пълното лишаване на длъжника от права, както и назначаването на ликвидатор (член 1, параграф 1), т.е. за същите производства по несъстоятелност, които са обхванати от директивата. При тези обстоятелства, с малки изключения, държавите-членки потвърдиха пред Комисията, че видовете национални процедури при неплатежоспособност, които попадат в обхвата на директивата, са изброените в приложение А към регламента. Изключения правят: Германия, където само *Insolvenzverfahren* поражда право на вземане, защитено с директивата; Гърция, която изключва случаите, когато а) дружеството се поставя под временно администриране (администриране и управление от страна на кредиторите) и б) дружеството се намира в ликвидация, така че да стане възможно постигането на компромисно решение с неговите кредитори; Ирландия, където се изключват процедурите по *examinership* и *winding up of partnerships*; Унгария, където само производствата за ликвидация („*felszámolási eljárás*“) са обхванати от националното законодателство по прилагането; Словения, където се изключват *skrajšani stečajni postopek* и *prisilna poravnava sprejmu stečajju*. Като се има предвид, че определенията за производствата по несъстоятелност, обхванати от двата инструмента, са същите, Комисията смята да задълбочи този преглед, за да се увери, че са обхванати всички съответни процедури по несъстоятелност.

От друга страна, белгийското законодателство използва понятието „закриване на предприятие“, вместо понятието несъстоятелност. Закриване на предприятие означава „окончателното прекратяване на основната дейност на предприятието, когато броят на работниците е намалял до по-малко от една четвърт от средния брой на заетите лица в предприятието през четирите

⁵ Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 г. относно производството по несъстоятелност. ОВ L 160, 30.6.2000 г., стр. 1.

тримесечия, предхождащи тримесечието, през което е настъпило окончателното прекратяване на основната дейност на предприятието“⁶. Възможно е отделни случаи на неплатежоспособност по смисъла на директивата да не са обхванати от белгийския гаранционен фонд.

Дания, която не е обвързана с регламента, информира Комисията, че следните случаи попадат в обхвата на националния гаранционен фонд: а) обявяване в несъстоятелност; б) в случай на прекратяване на търговската дейност на работодателя, когато се установи, че той е неплатежоспособен; в) в случай на смърт на работодателя, ако имуществото му е поставено под управление поради неплатежоспособност или е в ликвидация без да бъде поставено под управление.

При всички обстоятелства директивата (член 2, параграф 4) позволява на държавите-членки да разширят обхвата на закрилата на работниците и служителите с включването и на други състояния на неплатежоспособност, които не отговарят на условията по член 2, параграф 1.

Директивата не прави никакво разграничение между търговци и нетърговци, големи или малки работодатели, и работодатели в дружества със стопанска и нестопанска цел, към което правило би трябвало да се придържат и гаранционните схеми в държавите-членки. Комисията отбелязва обаче, че само определени категории лица или субекти могат да бъдат обект на производство по несъстоятелност в Унгария. Аналогично в Люксембург производство по несъстоятелност може да бъде открито само срещу търговско дружество или физическо лице, което се счита за търговец. Това може да доведе до изключване от закрилата на директивата на работници, наети от определени юридически и физически лица.

3. ВЗЕМАНИЯ, ПОКРИВАНИ ОТ ГАРАНТИРАЩИТЕ ИНСТИТУЦИИ (ЧЛЕНОВЕ 3 И 4)

Вземанията, погасявани от гарантиращата институция, са вземания във връзка с дължими плащания по трудов договор, отнасящи се за период, предхождащ и/или следващ конкретна дата, определена от държавите-членки. България, Чешката република, Дания, Гърция, Малта, Португалия и Австрия са определили референтен период от шест месеца преди молбата за откриване на производство по несъстоятелност, за който трябва да се отнасят вземанията; Полша е определила референтен период от девет месеца; Италия и Латвия — период от 12 месеца; Словакия, Ирландия и Литва — период от 18 месеца; Кипър — 78 седмици; Белгия използва период от 12 месеца преди прекратяването на дружеството до 13 месеца след това. Няколко държави-членки не са определили референтен период, а само дата, преди и/или след която трябва да се отнасят вземанията. Такъв е случаят с Естония, Франция, Германия, Люксембург, Унгария, Нидерландия, Румъния, Словения, Испания, Финландия, Швеция и Обединеното кралство.

Определението за понятието „плащания“ е в прерогативите на националното законодателство, което води до различия между държавите-членки по

⁶

Член 3, параграф 1, първа алинея на Закона от 26 юни 2002 г.

отношение на обхвата на гаранцията. Независимо от това, националното законодателство трябва да спазва общия принцип за равенство и за недопускане на дискриминация при определяне на обезщетенията, платими от гарантиращата институция⁷.

Директивата (член 4, параграф 1) също така позволява на държавите-членки да ограничат отговорността на гарантиращия орган по два начина:

- (а) чрез определяне продължителността на периода, за който дължимите вземания да бъдат изплатени, при условие че този период покрива най-малко възнаграждението за последните три месеца на трудовото правоотношение или осем седмици, ако референтният период е не по-малък от 18 месеца (член 4, параграф 2). Белгия, Дания, Франция, Унгария, Австрия и Финландия не са използвали тази възможност. България, Чешката република, Германия, Естония, Гърция, Италия, Латвия, Литва, Малта, Полша, Румъния, Словения и Словакия са възприели максимален период от три месеца; максималният период е осем седмици в Ирландия и Обединеното кралство, 13 седмици в Кипър и 19 седмици в Нидерландия; а в Испания той е 150 дни, докато в Люксембург и Португалия е шест месеца; в Швеция той е осем месеца.
- (б) чрез въвеждане на тавани за плащанията, извършвани от гарантиращия орган, при условие че тези тавани няма да паднат под нивото, което е социално съвместимо със социалната цел на директивата (член 4, параграф 3). Всички държави-членки, с изключение на Нидерландия, са определили такива тавани, но начинът на изчисляване на таваните варира значително. Директивата не съдържа никакви уточнения в това отношение. Въпреки това, както Комисията признава в своя доклад от 1995 г. относно транспонирането на директивата⁸, се приема, че ако в крайна сметка гаранционните плащания бяха равностойни на социални плащания или на законоустановената минимална заплата, биха могли да възникнат проблеми във връзка със съвместимостта със социалната цел на директивата.

4. ТРАНСНАЦИОНАЛНИ СЛУЧАИ (ЧЛЕНОВЕ 9 И 10)

Съгласно директивата, когато едно предприятие, което извършва дейност на територията на най-малко две държави-членки, е в състояние на неплатежоспособност, органът в държавата-членка, на чиято територия работят или обикновено полагат труд работниците и служителите, е отговорният орган за изплащане на дължимите вземания на работниците и служителите (член 9, параграф 1). В решението си по дело C-310/07⁹ Съдът на Европейските общности постанови, че за да може да се счита, че предприятие, което е установено в една държава-членка, осъществява дейност на територията на друга държава-членка, това предприятие трябва да има в последната държава

⁷ Решение на Съда (първи състав) от 16 декември 2004 г. Дело C-520/03. José Vicente Olaso Valero срещу Fondo de Garantía Salarial (Fogasa). ECR 2004 стр. I-12065, точка 34.

⁸ COM (95) 164 от 15 юни 1995 г.

⁹ Решение на Съда от 16 октомври 2008 г. Svenska staten срещу Anders Holmqvist.

постоянно икономическо присъствие, характеризиращо се с наличие на човешки ресурс, който му дава възможност да осъществява дейност в нея, но не е необходимо същото да има клон или постоянно място на стопанска дейност в тази друга държава.

Комисията отбелязва (вж. таблица 4 от приложението), че в периода 2006—2008 г. е имало 239 случая на извършени плащания от гарантираща институция в една държава-членка на работници от предприятие в неплатежоспособност в друга държава-членка. Броят на засегнатите работници и служители е 1158, а изплатените суми възлизат на около 10,8 милиона евро.

Комисията оказва съдействие на държавите-членки при изготвянето на стандартен формуляр, който може да се използва за обмен на информация и в момента е в процес на финализиране, като по този начин ще се улесни прилагането на член 10, параграф 1 от директивата.

Освен това, в съответствие с член 10, параграф 2 от директивата Комисията публикува на интернет страницата си <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=706&langId=en&intPageId=198> координатите за връзка с компетентните административни органи и/или гарантиращи институции, които редовно се актуализират.

5. КЛАУЗА ЗА ЗАПАЗВАНЕ НА РАВНИЩЕТО НА ЗАЩИТА (ЧЛЕН 11, ВТОРА АЛИНЕЯ)

Комисията не откри случаи, в които транспонирането на директивата да е довело до влошаване на съществуващото положение в държавите-членки към датата на влизане в сила на директивата или по отношение на общото ниво на защита на работниците и служителите в случаите на неплатежоспособност на работодателя. Напротив, с прилагането на директивата се засили защитата на работниците и служителите, тъй като тя доведе до създаването на гарантиращи институции в държавите-членки, в които такива не съществуваша.

6. СЛУЧАЯТ С РАБОТНИК ИЛИ СЛУЖИТЕЛ-АКЦИОНЕР (ЧЛЕН 12, БУКВА В))

Съгласно директивата държавите-членки могат да откажат да предоставят защита, или може да я намалят, в случай на работник или служител, който лично или заедно със свои близки роднини е бил собственик на съществена част от съответното предприятие и е имал значително влияние върху дейността му.

Няколко държави-членки са се възползвали от тази възможност (Чешката република, Дания, Германия, Гърция, Кипър, Латвия, Малта, Нидерландия, Австрия, Словения и Швеция). В други държави-членки (Испания, Ирландия, Финландия) на тези лица се отказва защита индиректно чрез определението за „работник или служител“, т.е. лицата, собственици на част от предприятието и имащи значително влияние върху дейността му, не се считат за „работници или служители“. В България е достатъчно работникът или служителят да е съдружник или член на управителния орган на дружеството, за да бъде изключен от закрилата. Тъй като няма изискване участието да е съществено и работниците или служителите да имат значително влияние върху дейността на

предприятието, това не изглежда да е в съответствие с директивата. Останалите държави-членки (Белгия, Естония, Франция, Италия, Литва, Люксембург, Унгария, Полша, Португалия, Румъния, Словакия и Обединеното кралство) не са се възползвали от тази възможност.

7. ПРЕГЛЕД НА СЛУЧАИТЕ

В началото на 2010 г. Комисията изпрати на държавите-членки въпросник, за да събере данни за броя на случаите на несъстоятелност, по които са взели отношение националните гарантиращи институции, както и за броя на засегнатите работници и сумите, които са им били изплатени (вж. таблици 1, 2 и 3 от приложението)¹⁰.

В периода 2006—2009 г., националните гарантиращи институции са встъпили в над 420 000 случая на неплатежоспособност (вж. таблица 1 от приложението). През същия период 3,4 милиона работници са се възползвали от плащания на гарантиращите институции поради неплатежоспособност на техните работодатели (вж. таблица 2 от приложението). Освен това, 17,7 милиарда евро са изплатени на тези работници от гарантиращите институции (вж. таблица 3 от приложението). Средният брой на работниците за всеки случай на неплатежоспособност в периода 2006—2009 г. е осем, докато средната сума, изплатена на всеки работник от националните гарантиращи институции, е 5187 евро.

Комисията отбелязва значително увеличение на броя на случаите между 2008 г. и 2009 г. (+ 19 %) и най-вече на броя на работниците (+ 61 %) и на изплатените суми (+ 72 %), което би могло да се отдаде на икономическата криза. Средната численост на дружествата, изпаднали в неплатежоспособност през 2009 г., също се е увеличила (от 7,4 работника на работодател през 2008 г. на 10,0 работника на работодател през 2009 г., т.е. увеличението е от 35 %), както и размерът на неплатените възнаграждения (от 5059 евро на работник през 2008 г. на 5409 евро на работник през 2009 г., т.е. увеличението е от 7 %).

Въпреки че Германия е държавата-членка с най-голям брой случаи (146 673 в периода 2006—2009 г.), най-голям е броят на засегнатите работници (953 887 в периода 2006—2009 г.) и размерът на изплатените суми (6.4 милиарда евро) във Франция.

8. СТАНОВИЩЕ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ СОЦИАЛНИ ПАРТНЬОРИ

Седемте федерации, членуващи в BUSINESSEUROPE, представили своите писмени коментари, както и Европейската асоциация на занаятите, средния и малък бизнес (UEAPME), са на мнение, че директивата е постигнала целта си за осигуряване на минимално равнище на закрила на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател и че таваните, определени съгласно член 4, параграф 3, са социално съобразени със социалната цел на директивата.

¹⁰

Италия и Люксембург не отговориха на въпросника.

Европейската конфедерация на профсъюзите (ЕКП) определя Директива 2008/94/ЕО като незаменим инструмент на правото на Съюза, осигуряващ нужната минимална закрила за работниците в цяла Европа. Същевременно тя изразява силната си загриженост във връзка с ниските тавани и твърде краткия период от време, определени от държавите-членки, възползвали се от възможността, предоставена по силата на разпоредбите на член 4, параграфи 2 и 3. Според ЕКП значителна част от националните членове са изразили сериозни опасения, че при голяма част от работниците неизплатените трудови възнаграждения надхвърлят границите, определени от националното законодателство. Освен това ЕКП изтъква, че редакцията на разпоредбите на член 4, параграфи 2 и 3 е твърде неясна и оставя значителна свобода на преценка на държавите-членки за значително смекчаване на задълженията им по директивата. В резултат на това ЕКП счита, че следва да се предвиди евентуално преразглеждане на тези разпоредби. Друга проблемна област по мнението на ЕКП е обхватът на приложение на директивата, по-специално разбирането за понятието „дължимо вземане“, тъй като определен брой държави-членки прилагат стеснено определение за възнаграждение (например: като изключват обезщетенията при уволнение, премиите, условията на реимбурсиране и т.н.). Това според ЕКП може да доведе до непогасяването на значителни суми по вземания.

9. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

Повече от 30 години след приемането на първоначалната директива през 1980 г., Комисията счита, че тя продължава да играе ключова роля за осигуряване на нужното минимално ниво на защита на правата на работниците в условията на вътрешния пазар. Държавите-членки бяха задължени да създадат гарантиращи институции, които встъпват в ситуации на неплатежоспособност с цел покриване на дължимите вземания на работниците и служителите. 3,4-те милиона работници, които са се възползвали от системата за закрила, осигурена с участието на гарантиращите институции през последните четири години, най-вече по време на икономическата криза, са доказателство за ползата от нея. Благодарение на направените през 2002 г. промени в директивата бе внесена повече яснота по отношение на правните последици при транснационални случаи и бяха съответно адаптирани нейните разпоредби при отчитане на промените в законодателството относно неплатежоспособността в държавите-членки, с което се подобри правната сигурност.

Направеният по-горе анализ показва, че като цяло разпоредбите, предмет на задължението за докладване, са били правилно въведени и прилагани. Все още съществуват обаче някои проблемни моменти, с които Комисията възнамерява да се справи с подходящи средства, включително като задейства, когато е необходимо, процедури за нарушение.

Комисията ще продължи да следи за прилагането на директивата, като отчита по-нататъшното развитие в областта на трудовото право и законодателството в областта на неплатежоспособността, за да се увери, че нейната цел е постигната в достатъчна степен.

ТЕХНИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ

Таблица 1: Брой на случаите на поискана намеса на гарантираща институция

	2006 г.	2007 г.	2008 г.	2009 г.	Общо 2006—2009 г.
Белгия	4256	3744	3967	4174	16 141
България		6	3	9	18
Чешка република	449	382	386	750	1967
Дания	1221	1091	1847	3167	7326
Германия	38 133	38 711	35 447	34 382	146 673
Естония	131	94	176	491	892
Ирландия	167	194	287	671	1319
Гърция	-	-	-	-	-
Испания	12 431	12 654	13 229	16 466	54 780
Франция	19 655	19 577	24 046	27 113	90 391
Италия					
Кипър	7	5	1	2	15
Латвия	95	60	84	138	377
Литва	379	293	300	340	1312
Люксембург					
Унгария	1273	1235	1419	2222	6149
Малта	0	1	0	1	2
Нидерландия	3796	2392	2580	4641	13 409
Австрия	4036	3508	3563	4036	15 143
Полша	635	631	338	401	2005
Португалия	583	795	1216	2889	5483
Румъния		4	22	47	73
Словения	92	88	76	108	364
Словашка република	80	58	62	174	374
Финландия	2167	2098	2243	2965	9473
Швеция	2200	1900	2400	3300	9800
Обединеното кралство	9369	8036	7593	12 135	37 133

ЕС-27	101 155	97 557	101 285	120 622	420 619
-------	---------	--------	---------	---------	---------

Таблица 2: Брой работници и служители, чиито дължими вземания са били изцяло или частично изплатени от гарантиращата институция.

	2006 г.	2007 г.	2008 г.	2009 г.	Общо 2006— 2009 г.
Белгия	19 104	16 628	17 414	18 922	72 068
България		45	20	433	498
Чешка република	7549	6888	5055	19 451	38 943
Дания	9886	10 244	19 328	34 694	74 152
Германия	189 695	167 593	173 004	304 719	835 011
Естония	1256	1158	2292	6661	11 367
Ирландия	4687	6609	9704	20 172	41 172
Гърция	758	284	432	148	1622
Испания	57 738	56 382	63 994	99 071	277 185
Франция	220 812	208 233	235 062	289 780	953 887
Италия					0
Кипър	48	16	2	63	129
Латвия	2598	928	1029	2015	6570
Литва	11 140	5794	6894	8110	31 938
Люксембург					0
Унгария	21 319	15 888	12 665	28 664	78 536
Малта	0	32	0	17	49
Нидерландия	30 729	21 554	27 890	59 243	139 416
Австрия	34 521	30 986	28 219	36 191	129 917
Полша	20 321	17 151	20 319	35 674	93 465
Португалия	9530	12 220	14 120	18 263	54 133
Румъния		618	2578	2353	5549
Словения	1276	430	448	6259	8413
Словашка република	2604	2821	4308	8114	17 847
Финландия	6022	5021	7714	9253	28 010
Швеция	17 100	14 000	19 100	29 100	79 300

Обединеното кралство	92 516	86 006	76 416	164 083	419 021
ЕС-27	761 209	687 529	748 007	1 201 453	3 398 198

Таблица 3: Изплатени от гарантиращата институция суми (в евро)

	2006 г.	2007 г.	2008 г.	2009 г.	Общо 2006—2009 г.
Белгия	132 410 251	110 682 560	122 806 878	151 927 588	517 827 277
България	-	14 265	5 115	232 022	251 402
Чешка република	6 477 066	7 060 182	6 026 217	31 928 617	51 492 081
Дания	28 287 595	36 372 910	89 592 275	157 395 719	311 648 498
Германия	983 495 381	849 977 920	822 226 706	1 755 302 560	4 411 002 567
Естония	954 629	1 476 662	4 329 696	13 492 496	20 253 484
Ирландия	4 308 000	5 727 000	10 068 000	19 958 000	40 061 000
Гърция	2 130 303	496 418	986 256	311 315	3 924 292
Испания	269 549 468	327 130 512	359 752 446	643 538 235	1 599 970 661
Франция	1 458 000 000	1 400 000 000	1 463 000 000	2 117 000 000	6 438 000 000
Италия					
Кипър	96 147	7803	1910	14 554	120 414
Латвия	1 937 982	821 591	1 850 184	2 724 831	7 334 587
Литва	6 835 032	3 880 908	5 271 084	6 545 412	22 532 437
Люксембург					
Унгария	21 360 781	16 841 854	18 043 815	32 734 634	88 981 085
Малта	0	35 816	0	22 062	57 878
Нидерландия	205 314 711	141 211 281	174 557 007	398 691 488	919 774 487
Австрия	184 854 654	208 047 412	208 055 837	277 579 642	878 537 545
Полша	18 203 753	21 036 816	27 170 354	43 977 262	110 388 185
Португалия	40 198 540	52 988 075	70 475 958	80 900 936	244 563 509
Румъния	-	431 282	1 067 814	1 168 956	2 668 052
Словения	2 163 308	744 805	849 295	13 321 203	17 078 611
Словашка република	2 570 000	2 304 056	5 111 233	9 872 000	19 857 289
Финландия	18 930 558	16 447 990	24 135 752	35 396 292	94 910 592

Швеция	101 854 253	90 453 076	101 734 753	224 435 216	518 477 298
ОбединеноТО кралство	415 375 589	245 454 000	267 021 651	479 967 226	1 407 818 465
ЕС-27	3 905 308 001	3 539 645 194	3 784 140 235	6 498 438 266	17 727 531 696

Таблица 4: Намеса в периода 2006—2008 г. от страна на гарантиращата институция в полза на работници и служители, срещу чийто работодател е поискано откриване на производство по несъстоятелност в друга държава-членка

	Брой на случаите на трансгранична неплатежеспособност по гарантираща институция	Брой засегнати работници и служители	Изплатени суми (в евро)
Белгия	48	156	2 093 600
България	0	0	0
Чешка република			
Дания	2	2	19 119
Германия	26	188	400 850
Естония			
Ирландия	22	43	139 949
Гърция	0	0	0
Испания	0	0	0
Франция	39	163	2 513 154
Италия	6	6	156 458
Кипър			
Латвия	0	0	0
Литва	0	0	0
Люксембург	1	29	129 368
Унгария	0	0	0
Малта	0	0	0
Нидерландия	Не са подадени данни, тъй като холандската гарантираща институция не е регистрирала отделно транснационалните случаи		
Австрия	59	214	1 346 751
Полша	0	0	0
Португалия	1	17	111 172
Румъния	0	0	0

Словения	1	3	3855
Словашка република	0	0	0
Финландия	15	69	434 253
Швеция	13	259	3 415 180
Обединеното кралство	6	9	65 214
ЕС-27	239	1158	10 828 924